

Jelkica noče na podstrešje

✂ Lidija Šket Kamenšek

Minila sta božič in novoletno praznovanje. Otroci so se veselili šole, starši službe, nekdo pa je bil žalosten. Jelkica, ki je ponosno in bleščavo stala v dnevni sobi. Vedela je, da jo kmalu čaka temno podstrešje in miške, ki se ji vsako leto posmehujejo. Ne želi več v temo.

Na svoj zadnji bleščavi večer je pomislila na vse želje, ki so se izpolnile pod njenimi vejami. Žalostno je zašepetala še svojo. Takrat se je na nebu nekaj zableščalo. Priletelo je skozi dimnik naravnost v jelkičino naročje. Bila je zvezdica, ki je veselo prišepnila: "Znova se je izpolnila želja. Hvala, ker si me ujela. Prosim, spusti me skozi okno." Jelkica je pre-

vidno odprla okno in zvezdica se je vrnila k luni. Ko je naslonila veje nazaj na deblo, jo je nekaj zabodlo. "Kaj se je zgodilo?" je zanimalo jelkico. "Kako mi je vroče. Tako žejna sem," je še potarnala in postala precej nemirna.

Naslednje popoldne so Jaka, mamica in očka začeli z njenih vej pospravljati okraske. "Au, boli," je zastokala jelkica. "Očka, jelkico boli," je rekel Jaka in se še zanimal: "Ali je to pravo drevo?" "Ne, to je jelkica z našega podstrešja," je odgovoril očka. Pogledal je v lonec in presenečen odkril korenine. Vsi so se začudili. "Kaj bomo pa sedaj?" je vprašal oče. Mama je predlagala: "Odnosimo jo na podstrešje."

"Ne, odnesite me v gozd," je zašepetala jelkica. Jaka je predlagal: "Posadimo jo v gozd."

Jelkico so odnesli na rob gozda. Skopali so globoko jamo in vanjo položili jelkičine korenine ter jih zasuli z zemljo. "Hvala, Jaka," je zašepetalo drevo in ošvrknilo fantiča z desno vejo. "Ti nagajiva jelkica," jo je še pocukal deček.

Ko se je stemnilo, je z neba začel nalletavati sneg. Bele snežinke so plesale po nebu in oblačile veje. Tudi jelkica je dobila puhast plašček.

Bila je najbolj srečno drevo v gozdu.

Še nekdo je bil tako srečen. Zvezdica je znova padla z neba, tokrat v naročje zime. ■

Foto: Benedikt Lavrh